

Pere Vinyoles, Rosa Soler, Elena Cairó i Santi Palomeras, en una escena de l'obra que es representà al Centre Parroquial el 30 de novembre.
Fotos: Gerard Puigmal

Dario Fo i aquí no paga ni Déu

Assumpció Vila

En la inauguració del festival de Temporada Alta d'octubre del 2007, el dramaturg Dario Fo va aprofitar l'ocasió per parlar de la situació a Birmània, vestit com un monjo budista. La paròdia de la repressió en aquell país, consentida per les nacions occidentals, -Rússia els ven armes, França hi té interessos petrolers- va ser força sorprenent, però Dario Fo ens va mostrar que fer de bufó no vol dir fer riure, sinó que serveix per denunciar les injustícies. "No vaig arribar al teatre per interpretar Hamlet, volia ser un pallasso", va dir en rebre el premi Nobel de Literatura el 1997.

El premi Nobel de 2006, Harold Pinter, traspasat recentment, també va aprofitar la seva popularitat per denunciar davant de tot el món l'acte inhumà que suposava la invasió a l'Iraq, amb el beneplàcit del Regne Unit. La grandesa de Harold Pinter i Dario Fo es troba en la vigència dels textos que han escrit, malgrat el temps transcorregut, i sobretot en el seu compromís amb la societat.

El grup de teatre "A Les Fosques" ha tornat a programar l'obra "Aquí no paga ni Déu" de Dario Fo. Amb el rerefons del conflicte de Torraspapel al municipi, els diàlegs són d'allò més actuals, de rabiosa actualitat, tot i que el llibret és de mitjans dels anys 70. És un text que et fa reflexionar, l'humor d'algunes escenes et provoca i et fa qüestionar moltes coses que dones per fetes.

Han canviat els actors i també es nota la direcció de Pep Massanet. En la representació del desembre de 2002, hi actuaven Lluïsa Àlies, Joan Vilella, Quim Vilà, Santi Palomeras i Rosa Marcos. D'aquell repartiment només repeteixen Rosa Marcos, Santi Palomeras i en Quim Massegú d'ajudant de direcció. En el renovat grup de teatre ja brillen els germans Jordi i Meritxell Pla, Elena Cairó, Joan Puigmal, Rosa Soler i Pere Vinyoles. El text porta per se a situacions absurdes, com l'intercanvi d'embarassos, encendre el foc amb un bufador, menjar sopa de llavors per canari, degustar el menjar per gossos gourmets, en fi, una selecció del que les dues dones han rampinyat d'un súper, aprofitant una desbandada general. És de la collita del director, el joc que dóna una tovallola que serveix perquè tothom s'hi eixugui i acaba pudent i l'entrada de la transportadora de la caixa de morts, amb la marxa fúnebre de rerefons. ■

